

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Mgr. Lenky Havlíčkové a Mgr. Vojtěcha Salamánka ve věci

žalobce: **M. K.**, narozený dne X
bytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 4. 2024, č. j. MPSV-2024/74669-331/1,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 5. 4. 2024, č. j. MPSV-2024/74669-331/1, a rozhodnutí Úřadu práce – Krajské pobočky Ústí nad Labem ze dne 13. 3. 2024, č. j. UPCR-UL-2024/73045-2, se **zrušují** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč do třiceti dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 4. 2024, č. j. MPSV-2024/74669-331/1, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce – Krajské pobočky Ústí nad Labem (dále jen „povinný subjekt“) ze dne 13. 3. 2024, č. j. UPCR-UL-2024/73045-2, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla dle § 11a a § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

svobodném přístupu k informacím, (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“) odmítnuta žádost žalobce o poskytnutí informací ze dne 28. 2. 2024.

2. Eventuálně žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a povinnému subjektu podle § 16 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím přikázal, aby žalobci požadované informace poskytl.
3. Současně žalobce požadoval, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

4. Žalobce v podané žalobě popsal průběh vyřizování jeho žádosti povinným subjektem a žalovaným a uplatnil následující námitky.
5. Informace, které požadoval, se týkají státního zaměstnance, tedy osoby, jíž byly poskytnuty veřejné prostředky, neboť mezi veřejné prostředky patří, jak plyne z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 9. 2020, č. j. 10 A 73/2018-70, i plat. Z ustanovení § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím pak vyplývá povinnému subjektu povinnost poskytnout na základě žádosti podané podle tohoto zákona základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky.
6. Žalovaný na str. 4 žalobou napadeného rozhodnutí potvrdil, že M. K., jehož přítomnosti na příslušném pracovišti povinného subjektu dne 18. 1. 2023 a jím zde vykonávaných činností se žalobcova žádost týkala, je zaměstnancem ve služebním poměru a vztahují se na něho ustanovení zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, (dále jen „zákon o státní službě“) i zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, (dále jen „zákoník práce“). Ve výroku prvostupňového rozhodnutí však povinný subjekt uvedl, že žalobcem požadovanou informaci nemá a nemá ani zákonem stanovenou povinnost takovou informaci disponovat. Žalobce je však toho názoru, že vzhledem k tomu, že je Milan Kožešník státním zaměstnancem vykonávajícím státní službu v rámci povinného subjektu, tento žalobcem požadovanou informaci mít musí a musí ji také uchovávat. Musí totiž podle § 81 odst. 3 zákoníku práce vést evidenci docházky svých zaměstnanců a podle § 110 odst. 5 zákoníku práce musí mít i informace o pracovní činnosti svých zaměstnanců. Ostatně, žalovaný v napadeném rozhodnutí připustil, že povinný subjekt je podle § 96 zákoníku práce povinen vést u jednotlivých zaměstnanců evidenci s vyznačením začátku a konce směny, práce přesčas, noční práce a doby pracovní pohotovosti. Žalovaný nadto v napadeném rozhodnutí uvádí, že disponuje výpisem z docházkového systému, jehož poskytnutí však žalobce dle žalovaného nepožadoval. Žalobce je však toho názoru, že poskytnutím kopie tohoto výpisu obsahujícího údaje týkající se příslušného zaměstnance povinného subjektu by bylo možno žalobcově žádosti alespoň částečně vyhovět. Proto žalobce považuje úplné odmítnutí své žádosti za bezdůvodné a obstrukční.
7. Žalobce je taktéž přesvědčen, že při vyřizování jeho žádosti nebylo postupováno v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“), neboť nebyly zjištěny relevantní informace pro vyhovění žádosti. Z tohoto důvodu byla podle jeho názoru žádost nesprávně posouzena podle § 11b zákona o svobodném přístupu k informacím a vydáním obou rozhodnutí byl porušen § 8b odst. 1 a 2 a § 2 odst. 1 tohoto zákona a současně žalobcovo právo garantované v čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Důsledkem toho je nezákonnost jak prvostupňového, tak napadeného rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

8. Z odůvodnění obou rozhodnutí rovněž nelze podle žalobce seznat, z jakých zákonem o svobodném přístupu k informacím vymezených důvodů bylo žalobci poskytnutí jím požadovaných informací odmítnuto. Povinný subjekt ani žalovaný také žalobci nepotvrdili, zda M. K. skutečně příslušného dne byl vůbec „v zaměstnání“. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí se k této části žalobcovy žádosti povinný subjekt nijak nevyjadřuje a stejně tak zde absentuje jakákoliv zmínka o upřesnění žalobcovy žádosti ze dne 5. 3. 2023. Z těchto důvodů žalobce považuje jak prvostupňové, tak napadené rozhodnutí také za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů, a to v souladu se závěry vyslovenými v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2006, č. j. 6 As 24/2005-55.

Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný v úvodu svého vyjádření připomněl, že je věcí žadatele, jakým způsobem svou žádost o poskytnutí informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím formuluje, přičemž nemá povinnost svou žádost jakkoliv dovysvětlovat či odůvodňovat. Povinným subjektům pak logicky nemůže příslušet právo za žadatele obsah jeho žádosti dotvářet či domýšlet skutečné záměry žadatele.
10. Žalobce, jak plyne z jeho žádosti včetně jejího doplnění a z obsahu jeho odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, požadoval po povinném subjektu informace o tom, zda byl M. K. dne 18. 1. 2023 na svém pracovišti a současně poskytnutí záznamu o jeho pracovní činnosti, přičemž konkrétně požadoval sdělit „jakou konkrétní práci vykonával minutu po minutě“. Z doplnění žalobcovy žádosti je přitom patrné, že žalobci bylo známo, že M. K. onoho dne na svém pracovišti skutečně byl. K tomu žalovaný podotkl s odkazem na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 14. 10. 2015, č. j. 52 A 71/2015-131, že žádost o poskytnutí informací podaná za situace, kdy již žadatel příslušnou informaci disponuje, může být považována za zneužití práva či jeho šikanózní výkon. Kromě toho je žalobcem v podané žalobě uváděné tvrzení, že mu povinný subjekt ani žalovaný nepotvrdili, zda Milan Kožešník byl příslušného dne „v zaměstnání“, zcela objektivně nepravdivé. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je totiž zřejmé, že v něm tak povinný subjekt učinil.
11. Žalovaný dále s odkazem na § 8b odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, který obsahuje jednoznačný výčet údajů, jež se poskytují o osobě, již byly poskytnuty veřejné prostředky, konstatoval, že žalobcova domněnka, že povinnému subjektu vyplývá povinnost poskytnout mu požadované informace z § 8b odst. 1 tohoto zákona, je nesprávná. Žalobcem požadované informace totiž součástí údajů obsažených v § 8b odst. 3 zmíněného zákona nejsou. V této souvislosti žalovaný doplnil, že žalobcem požadované informace nelze zahrnout ani pod okruh informací, jež by byl povinný subjekt povinen poskytovat podle § 8b odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím.
12. Žalovaný také označil za nedůvodnou námitku žalobce ohledně nepřezkoumatelnosti prvostupňového a napadeného rozhodnutí. Na podporu své argumentace opakovaně poukazoval na závěry, které k otázce přezkoumatelnosti rozhodnutí vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, a dodal, že již z letmého náhledu na tato rozhodnutí je patrné, že tato námitka nemůže obstát. To podle žalovaného potvrzuje i skutečnost, že žalobce v podané žalobě se závěry uvedenými v žalobou napadeném rozhodnutí polemizuje. Pouhý nesouhlas žalobce s těmito závěry pak dle názoru žalovaného vadu nepřezkoumatelnosti založit nemůže.

13. K žalobcově námitce týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu, žalovaný stručně uvedl, že tato námitka je zcela obecná a žalovanému není zřejmé, které skutečnosti považuje žalobce za nedostatečně zjištěné.
14. Žalovaný rovněž připomněl, že z § 11b zákona o svobodném přístupu k informacím vyplývá, že povinný subjekt může žádost o poskytnutí informace odmítnout, jestliže požadovanou informaci nemá a nemá zákonnou povinnost ji mít. Již v napadeném rozhodnutí přitom žalovaný vysvětlil žalobci, že povinný subjekt nemá povinnost disponovat dokumentem zachycujícím činnost určitého zaměstnance „*minutu po minutě*“. Tato povinnost mu neplyne ani ze žalobcem odkazovaných § 81 odst. 3 a § 110 odst. 5 zákoníku práce ani z vnitřních předpisů. Ustanovení § 96 zákoníku práce pak povinnému subjektu toliko ukládá vést evidenci pracovní doby a má tak vazbu pouze ke zjištění, zda byl dotčený zaměstnanec daného dne přítomen na pracovišti. Tato skutečnost byla přitom žalobci známa a povinný subjekt mu ji také potvrdil. Výpis z evidence pracovní doby, ačkoliv žalobce v žalobě naznačuje opak, pak dle žalovaného předmětem jeho žádosti nebyl. Povinný subjekt proto nepochybil, pokud žalobcovu žádost o poskytnutí informace v důsledku neexistence požadované informace odmítl podle § 11b zákona o svobodném přístupu k informacím.
15. V závěru svého vyjádření žalovaný vyjádřil přesvědčení, že v řízení bylo postupováno v souladu s platnými právními předpisy a prvostupňové ani napadené rozhodnutí, stejně jako řízení, které předcházelo jejich vydání, tak netrpí žádnými vadami. Soud by proto měl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

Posouzení věci soudem

16. O žalobě rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s takovým postupem výslovně vyjádřili souhlas.
17. Důvodem pro nařízení jednání nebyla ani potřeba dokazování. Veškeré listiny potřebné pro rozhodnutí (a to včetně žalobcovy žádosti o informace ze dne 28. 2. 2024 a jejího upřesnění ze dne 5. 3. 2024, výzvy povinného subjektu k upřesnění žádosti o informace ze dne 4. 3. 2024, č. j. UPCR-UL-2024/73045-1, prvostupňového rozhodnutí, odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí a napadeného rozhodnutí, jejichž provedení jako důkazů navrhl žalobce v podané žalobě) jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, publ. pod č. 2383/2011 Sb. NSS).
18. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové vady soud neshledal.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

19. Podle § 11b zákona o svobodném přístupu k informacím povinný subjekt může odmítnout žádost o poskytnutí informace, jestliže požadovanou informaci nemá a jestliže mu povinnost ji mít nevyplývá ze zákona; to neplatí, pokud povinný subjekt může požadovanou informaci získat na základě jednoduchých úkonů z jiných informací, které povinný subjekt má, případně, pokud je informace součástí většího celku a její vynětí by bylo pro povinný subjekt nepřiměřenou zátěží, poskytne povinný subjekt takový celek v souladu se zákonem o svobodném přístupu k informacím.
20. Podle § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím platí, že pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen „rozhodnutí o odmítnutí žádosti“), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.
21. Žádostí ze dne 28. 2. 2024, doručenou povinnému subjektu téhož dne, požádal žalobce povinný subjekt podle zákona o svobodném přístupu k informacím o „zaslání kopie záznamu prováděné práce pana Michala Kožešníka ze dne 18. 1. 2023“. Výzvou ze dne 4. 3. 2024, č. j. UPCR-UL-2024/73045-1, povinný subjekt vyzval žalobce podle § 14 odst. 5 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím k upřesnění jeho žádosti, neboť mu nebylo zřejmé, jaký konkrétní dokument žalobce požaduje. Žalobce v reakci na tuto výzvu povinnému subjektu podáním ze dne 5. 3. 2024 sdělil, že „aby bylo žádosti vyhověno, pak se musím dostat k informaci, zdali byl pan M. K. dne 18. 1. 2023 v práci, a pokud ano, jakou konkrétní činnost toho dne prováděl minutu po minutě (obecná informace, že byl specialistou evidence a PvN a že přijímal toho dne nové uchazeče do evidence bude nedostatečná, neboť tu mám).“
22. Prvostupňovým rozhodnutím povinný subjekt poskytnutí požadované informace žalobci odmítl. Odmítnutí žádosti odůvodnil tím, že žalobci zaslal výzvu ze dne 4. 3. 2024 k upřesnění jeho žádosti, v níž ho mimo jiné poučil, že může podanou žádost nebo její část podle § 11b zákona o svobodném přístupu k informacím odmítnout, jestliže požadovanou informaci nemá a jestliže mu povinnost ji mít nevyplývá ze zákona. Po obdržení upřesnění žalobcovy žádosti zahájil šetření na příslušném kontaktním pracovišti v Litvínově, konkrétně na útvaru zajišťujícím evidenci uchazečů o zaměstnání, zprostředkování zaměstnání a řízení o podpoře v nezaměstnanosti, přičemž zjistil, že v souvislosti s výkonem práce M. K., kterou měl vykonávat dne 18. 1. 2023, nebyl pořízen žalobcem požadovaný či obsahově podobný záznam a takový záznam není vytvářen ani v případě jiných zaměstnanců. Dále povinný subjekt uvedl, že pokud M. K. dne 18. 1. 2023, kdy byl přítomen na pracovišti, kteroužto informaci dle povinného subjektu žalobce, jak plyne z jeho podání ze dne 5. 3. 2024, disponuje, měl zaznamenat či uvést skutečnosti, které souvisí s určitým správním řízením, pak je záznam o nich součástí příslušného správního spisu, který je žalobci dostupný na základě jeho práva jakožto účastníka řízení do tohoto spisu nahlížet a pořizovat si z něj výpisy a kopie. Povinný subjekt proto uzavřel, že vzhledem k tomu, že mu právní řád „v oblasti pracovněprávních vztahů“ ani vnitřní předpisy neukládají povinnost vytvářet záznamy o úkonech jednotlivých zaměstnanců a žádný dokument takového charakteru ohledně činnosti M. K., kterou měl vykonávat dne 18. 1. 2023, ani nevytvořil, nemohl o žalobcově žádosti rozhodnout jinak, než poskytnutí požadované informace odmítnout.
23. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž obdobně jako v následně podané žalobě namítal, že ze zákoníku práce a zákona o státní službě vyplývá povinnému subjektu povinnost disponovat záznamy o docházce jeho jednotlivých zaměstnanců i jejich

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

pracovních výkonech. Dle žalobcova přesvědčení proto povinný subjekt požadovanou informaci mít musel, a neměl proto žádný důvod, aby ji žalobci neposkytl. Domáhal se proto, aby žalovaný prvostupňové rozhodnutí zrušil a povinnému subjektu přikázal, aby žalobci poskytl informaci, zda byl M. K. dne 18. 1. 2023 přítomen na pracovišti, a pokud ano, jakou konkrétní činnost toho dne vykonával.

24. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zopakoval průběh vyřizování žalobcovy žádosti a obsah odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. S ním se zcela ztotožnil a dodal k němu, že povinný subjekt zcela prokazatelně nevytvořil ani dokument formálně a obsahově podobný, tedy *„jakýkoliv záznam dokumentující konkrétně a podrobně vykonané pracovní úkony panem Milanem Kožešníkem inkriminovaného dne 18. 1. 2023.“* Žalobce byl také dle žalovaného správně odkázán v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí na nahlížení do spisu, neboť z rozhodnutí povinného subjektu ze dne 20. 2. 2024, č. j. MOB-330/2024-LSR2, vyplývá, že žalobce byl *„v inkriminované době veden v evidenci uchazečů o zaměstnání a byl na jednání na ÚP, kontaktním pracovišti Litvínov, z kterého byl pořízen záznam.“*
25. Žalobce označil obě rozhodnutí za nepřezkoumatelná, protože dle jeho názoru z nich nelze zjistit, z jakých zákonem o svobodném přístupu k informacím vymezených důvodů bylo žalobci poskytnutí jím požadované informace odmítnuto.
26. Pokud by tomu tak skutečně bylo, soudu by nezbylo, než tato rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost zrušit, protože pokud má soud přezkoumávat rozhodnutí vydané v oblasti veřejné správy [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], je z povahy věci nutné, aby mohl posoudit nejen z jakých podkladů správní orgán vycházel, ale i jakými skutkovými a právními úvahami se při svém rozhodnutí řídil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006-63, publ. pod č. 1112/2007 Sb. NSS). Touto vadou však ani jedno z těchto rozhodnutí netrpí, neboť právní důvod odmítnutí žalobcovy žádosti je z nich bez jakýchkoliv pochybností snadno zjištělný.
27. Přímo ve výroku prvostupňového rozhodnutí povinný subjekt uvedl, že žalobcovu žádost odmítá podle § 11a a § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Dále, jak již soud zrekapituloval výše, povinný subjekt, a to hned v úvodu na str. 1 odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, mimo jiné uvedl, že může podanou žádost nebo její část dle § 11b zákona o svobodném přístupu k informacím odmítnout, jestliže požadovanou informaci nemá a jestliže mu povinnost ji mít nevyplývá ze zákona. Dále v odůvodnění svého rozhodnutí povinný subjekt popsal, že provedl šetření za účelem zjištění, zda nemá požadované informace k dispozici a v posledním odstavci odůvodnění na str. 2 rozhodnutí uvedl, že zjistil, že požadovanými informacemi nedisponuje a že taková povinnost mu nevyplývá ani z předpisů, jimiž se řídí pracovně právní vztahy, ani z jiných právních předpisů. Z právě uvedeného je tedy zřejmé, že povinný subjekt odmítl žalobcovu žádost podle § 11b zákona o svobodném přístupu k informacím, jenž obsahuje výslovnou možnost odmítnout poskytnutí informace, kterou povinný subjekt nemá a nemá ani zákonnou povinnost ji mít.
28. Ve výroku napadeného rozhodnutí pak žalovaný odkázal na § 90 odst. 5 správního řádu a § 16 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný s odůvodněním prvostupňového rozhodnutí ztotožnil. V závěru napadeného rozhodnutí (ve spodní části str. 4) pak uzavřel, že *„má za to, že bylo ÚP ČR rozhodnuto správně, neboť se jedná o neexistující informaci podle § 11b ZSPI. Vzhledem k tomu, že ÚP ČR požadovanou informaci neměl a ze zákona mu nevyplývá žádná povinnost*

požadovanou informací disponovat a ani ji nemohl získat na základě jednoduchých úkonů z jiných informací, byla žádost odmítnuta.“ Rovněž z právě uvedeného je zřejmé, že žalobcova žádost byla odmítnuta podle § 11b zákona o svobodném přístupu k informacím.

29. Žalobce spatřoval vadu nepřezkoumatelnosti obou rozhodnutí v tom, že povinný subjekt ani žalovaný se v nich nevyjádřili k té části žalobcovy žádosti, jíž se domáhal poskytnutí informace, zda byl M. K. dne 18. 1. 2023 přítomen na pracovišti, kterou uplatnil v upřesnění své žádosti ze dne 5. 3. 2023.
30. Výrok rozhodnutí je konstitutivní, esenciální, a proto nepominutelnou součástí správního rozhodnutí, neboť v něm správní orgán formuluje svůj závazný názor v projednávané věci. Právě výrok rozhodnutí náležitě vyjadřuje, jakým způsobem příslušný správní orgán rozhodl o předmětu řízení. Výrok rozhodnutí tak musí být jasný, srozumitelný, přesný a určitý, neboť pouze ten v sobě nese autoritativní úpravu práv a povinností (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2007, č. j. 7 As 7/2007-63, a ze dne 11. 1. 2012, č. j. 3 Ads 96/2011-118).
31. V případě odmítnutí žádosti podle § 15 odst. 1 tohoto zákona je výrok dostatečně určitý, jestliže jsou z něj přesně identifikovatelné informace, u nichž dochází k jejich znepřístupnění. Právě informace, které žadatel požaduje po povinném subjektu, totiž tvoří předmět daného řízení. Výrok rozhodnutí povinného subjektu ve věci o (částečném) odmítnutí žádosti poté musí odpovídat tomu, jak žadatel formuloval svou žádost o poskytnutí informací, a musí z něj být seznatelné, jaká konkrétní požadovaná informace se žadateli znepřístupnila (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 26. 11. 2014, č. j. 47 A 36/2012-57, rozsudky Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 23. 5. 2018, č. j. 15 A 17/2016-55, body 14 a 15, a ze dne 17. 2. 2021, č. j. 15 A 253/2017-36, body 13 a 14, a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. 6. 2020, č. j. 10 A 100/2019-41, body 17 a 18).
32. Soud konstatuje, že povinný subjekt ve výroku prvostupňového rozhodnutí nijak nereflektoval skutečnost, že žalobce svou původní žádost ze dne 28. 2. 2024 na výzvu povinného subjektu ze dne 4. 3. 2024, č. j. UPCR-UL-2024/73045-1, doplnil podáním ze dne 5. 3. 2024. To bez jakýchkoliv pochybností vyplývá ze samotného znění výroku prvostupňového rozhodnutí. V něm je totiž uvedeno, že povinný subjekt „*příslušný k řízení a rozhodování*“ podle zákona o svobodném přístupu k informacím rozhodl o odmítnutí žádosti podle § 11b a § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím ve věci písemné žádosti žalobce ze dne 28. 4. 2024 o poskytnutí informace: „*Zajímám se o záznam prováděné práce konkrétního zaměstnance úřadu práce na kontaktním pracovišti Litvínov. Žádám o zaslání kopie záznamu prováděné práce pana M. K. ze dne 18. 1. 2023.*“ Žalovaný pak napadeným rozhodnutím do výroku prvostupňového rozhodnutí nijak nezasáhl.
33. Z výrokové části prvostupňového rozhodnutí je ovšem zcela v souladu s výše uvedenými požadavky na obsahové náležitosti výroku rozhodnutí o odmítnutí žádosti podle § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím také nepochybně zřejmé, že výrokem prvostupňového rozhodnutí, jež bylo potvrzeno napadeným rozhodnutím, bylo žalobci odmítnuto pouze poskytnutí informací, o něž žádal prostřednictvím žádosti ze dne 28. 4. 2024, nikoliv i informací, jež byly předmětem upřesnění této žádosti ze dne 5. 3. 2024, jehož prostřednictvím se žalobce domáhal nad rámec původní žádosti i informace o tom „*zdali byl pan M. K. dne 18. 1. 2023 v práci.*“ Ve vztahu k tomuto výroku pak prvostupňové rozhodnutí i následně žalobou napadené rozhodnutí obsahují příslušnou argumentaci.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

S ohledem na tuto skutečnost, tedy soud neshledal prvostupňové rozhodnutí a rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným. Tuto námitku tedy soud vyhodnotil jako nedůvodnou.

34. Jinak je tomu ovšem v případě námitky žalobce, ve které poukazoval na skutečnost, že nebylo rozhodnuto o celé jeho žádosti, neboť se správní orgány nijak nevyjádřily k požadavku žalobce na sdělení, zda M. K. byl dne 18. 1. 2023 v práci.
35. Správní orgán výzvou ze dne 4. 3. 2024, č. j. UPCR-UL-2024/73045, vyzval žalobce k upřesnění jeho žádosti. Žalobce ve svém podání ze dne 5. 3. 2024, kterým na výzvu ve stanovené lhůtě reagoval kromě jiného uvedl: „*Aby bylo žádosti vyhověno, pak se musím dostat k informaci, zdali byl pan M. K. dne 18. 1. 2023 v práci, a pokud ano, jakou konkrétní činnost toho dne prováděl minutu po minutě (obecná informace, že byl specialistou evidence a PvN a že přijímal toho dne nové uchazeče do evidence bude neostatečná, neboť tu mám).*“ S ohledem na skutečnost, že žalobce reagoval včas na výzvu povinného subjektu k upřesnění své žádosti, bylo povinností povinného subjektu, aby v souladu se zákonem o svobodném přístupu k informacím vypořádal žádost žalobce v rozsahu, který vyplýval z jeho podání ve znění jeho upřesnění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2024, č. j. 1 As 74/2023-97, body 19 a 22, a ze dne 22. 10. 2024, č. j. 1 As 143/2024-47, bod 12). K tomu ovšem v daném případě nedošlo.
36. Jak již uvedl soud výše, právě výrok rozhodnutí vymezuje, jak správní orgán ve věci rozhodl a o čem rozhodl. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí je však citována žádost žalobce o poskytnutí informací ve znění před jejím upřesněním, aniž by z výroku jakkoli vyplývalo, že by předmětným rozhodnutím bylo rozhodováno i o skutečnostech požadovaných v podání žalobce ze dne 5. 3. 2024, kterým rozšířil svou žádost o poskytnutí informace o to, zda M. K. byl dne 18. 1. 2023 v práci. Z prvostupňového rozhodnutí rovněž nijak nevyplývá, že by se jednalo o rozhodnutí pouze o části žalobcovy žádosti o informace. Tomu odpovídá i skutečnost, že povinný subjekt v odůvodnění svého rozhodnutí podání žalobce ze dne 5. 3. 2024 odcitoval a jeho obsahem se zabýval. Výsledkem postupu povinného subjektu bylo tedy odmítnutí poskytnutí jen té části žádosti, jejímž prostřednictvím se žalobce domáhal údajů o konkrétních činnostech, které měl vykonávat dne 18. 1. 2023 M. K. na pracovišti povinného subjektu, což žalobce požadoval ve svém původním podání ze dne 28. 2. 2024. Informaci o tom, zda onoho dne byl M. K. přítomen na pracovišti povinného subjektu, jejíž poskytnutí se žalobce nově domáhal prostřednictvím svého upřesňujícího podání ze dne 5. 3. 2024, mu ale výslovně poskytnout neodmítl. V nevypořádání žádosti o poskytnutí informace v plném rozsahu, za situace, kdy bylo vydáno rozhodnutí o odmítnutí celé žádosti o informaci považuje soud za nezákonnost ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s., kterou žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí nezhojil. V tomto směru tedy soud shledal žalobní námitku žalobce jako důvodnou.
37. Soud pro úplnost konstatuje, že správní orgány v odůvodnění prvostupňového i žalobou napadeného rozhodnutí nesprávně interpretovaly podání žalobce ze dne 5. 3. 2024 ohledně jeho žádosti o sdělení, zda byl M. K. dne 18. 1. 2023 v práci. Správní orgány z formulace obsažené v podání žalobce ze dne 5. 3. 2024 dovozovaly, že skutečnost, že M. K. byl dne 18. 1. 2023 v práci, je žalobci známa. Ovšem předmětnou větu je nutno vykládat celou ve vzájemném kontextu. V podání ze dne 5. 3. 2024 je uvedeno: „*Aby bylo žádosti vyhověno, pak se musím dostat k informaci, zdali byl pan M. K. dne 18. 1. 2023 v práci, a pokud ano, jakou konkrétní činnost toho dne prováděl minutu po minutě (obecná informace, že byl specialistou evidence a PvN a že přijímal toho dne nové uchazeče do evidence bude neostatečná, neboť tu mám).*“ Z této formulace jednoznačně vyplývá, že žalobce se dožadoval poskytnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

informace, zda byl M. K. dne 18. 1. 2023 v práci. Sdělení obsažené v závorce je pak nutno vnímat jako upřesnění jeho žádosti ve vztahu k požadavku sdělení případné pracovní činnosti daného zaměstnance, kterým žalobce specifikoval, že mu nebude postačovat pouze odcitování náplně práce daného zaměstnance. Z údaje v závorce nelze dovozovat, že by měl žalobce za postavené na jisto, že daný pracovník v rozhodný den byl v práci.

38. K poukazu správních orgánů ve vztahu k přítomnosti M. K. „v práci“, na možnost žalobce nahlédnout do správního spisu, ve kterém M. K. v daný den činil záznam, soud pouze poznamenává, že přítomnost určité osoby na pracovišti, a to, že činila nějaké úřední úkony, ještě nemusí nutně znamenat, že byla tato osoba skutečně „v práci“ a úkony činila oprávněně. Současně s ohledem na skutečnost, že žalobce požadoval informaci o činnosti M. K. v průběhu pracovního dne, bylo by vhodné, aby se povinný subjekt neomezil pouze na případné sdělení, že M. K. v práci byl, ale aby případně uvedl i časové rozmezí, kdy byl tento pracovník v práci.
39. Soud se dále ztotožnil s námitkou žalobce, že povinný subjekt ani žalovaný dosud odpovídajícím způsobem nezjistili, zda nemohou žalobcově žádosti alespoň zčásti, vyhovět. V řízení totiž neučinili veškeré potřebné kroky směřující k tomu, aby případně mohli žalobcově žádosti alespoň z části vyhovět.
40. Ustanovení § 11b zákona o svobodném přístupu k informacím, jež umožňuje povinnému subjektu žádost o poskytnutí informace odmítnout, jestliže povinný subjekt požadovanou informaci nemá a jestliže mu povinnost ji mít nevyplývá ze zákona, bylo s účinností od 1. 1. 2023 do zákona o svobodném přístupu k informacím vloženo zákonem č. 241/2022 Sb.¹ Již předtím ovšem judikatura dovozovala možnost povinného subjektu žádost o informace odmítnout za prakticky totožných podmínek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2015, č. j. 6 As 136/2014-41, publ. pod č. 3223/2015 Sb. NSS). Ostatně i důvodová zpráva k návrhu zákona č. 241/2022 Sb. uvádí, že § 11b toliko výslovně zakotvuje možnost odmítnout požadovanou informaci, kterou již dovodila judikatura Nejvyššího správního soudu, a to v souladu s podmínkami touto judikaturou vymezenými². Soud tedy konstatuje, že při výkladu § 11b zákona o svobodném přístupu k informacím lze i nadále vycházet z dosavadních závěrů vyslovených v dosavadní judikatuře Nejvyššího správního soudu.
41. Tyto závěry shrnul Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 1. 2019, č. j. 1 As 359/2018-30, bodu 26 takto: *„Důvody pro odmítnutí informace jsou jak zákonné, tak i faktické (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2015, č. j. 6 As 136/2014-43). Jedním z důvodů pro faktické odmítnutí žádosti o informace je neexistence požadované informace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2008, č. j. 2 As 71/2007-56). Než však může povinný subjekt odmítnout žádost o informace s ohledem na jejich neexistenci, musí vyvinout jistou míru*

¹ Zákon, kterým se mění zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 130/2002 Sb., o podpoře výzkumu, experimentálního vývoje a inovací z veřejných prostředků a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o podpoře výzkumu, experimentálního vývoje a inovací), ve znění pozdějších předpisů.

² Sněmovní tisk 222/0, str. 56: *„Až dosud takové výslovné ustanovení v zákoně chybělo, judikatura nicméně dovodila, že pro neexistenci informace lze žádost odmítnout z tohoto tzv. faktického (nepsaného) důvodu. [...] Povinný subjekt bude muset prokázat, že požadovanou informaci reálně nemá (např. záznamem o výsledku jejího vyhledávání) a odůvodnit, že nemá zákonnou povinnost ji mít.“* (Dostupné z: <https://www.psp.cz/sqw/text/tiskt.sqw?O=9&CT=222&CT1=0>).

úsilí, aby požadovanou informaci našel. Povinný subjekt tedy musí nejprve zkoumat, zda požadovanými informacemi fakticky disponuje. Pokud zjistí, že požadované informace má (i když je ze zákona shromažďovat nemusí), je povinen je žadateli poskytnout, nejedná-li se o některou z výluk dle § 7 až 11 informačního zákona. Skutečnost, zda měl povinný subjekt zákonem stanovenou povinnost danými údaji disponovat, je relevantní až v okamžiku, kdy povinný subjekt po šetření zjistí, že požadované informace skutečně nemá, jelikož byly vymazány nebo odstraněny (srov. výše citovaný rozsudek ze dne 7. 4. 2015, č. j. 6 As 136/2014-43). V této souvislosti je vhodné připomenout, že pokud povinný subjekt má požadovanými informacemi dle zákona disponovat, a tyto fakticky nemá, musí je opět vytvořit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 As 141/2011-67).“

42. Z právě uvedeného plyne, že povinný subjekt nejprve musí vyvinout odpovídající úsilí, aby požadovanou informaci našel a poskytl žadateli, a to bez ohledu na to, zda má zákonnou povinnost touto informací disponovat. Teprve pokud zjistí, že informaci, jež je předmětem žádosti, nemá, může se zabývat otázkou, zda mu zákon ukládá povinnost ji mít či nikoliv, a zda tedy může žádost o její poskytnutí odmítnout postupem podle § 11b zákona o svobodném přístupu k informacím. V každém případě však musí povinný subjekt případnou neexistenci informace přezkoumatelně doložit, tj. do spisu zanést informace o tom, jaké kroky (šetření) provedl, aby zjistil, zda požadovanou informaci fakticky disponuje. Pokud tak neučiní, zatíží své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, neboť nelze ověřit, že povinný subjekt vynaložil dostatečné, či tedy spíše jakékoliv, úsilí k dohledání informace, a že tato skutečně neexistuje (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2020, č. j. 2 As 378/2019-29, bod 21, ze dne 14. 6. 2023, č. j. 6 As 102/2022-33, body 27 a 28, a ze dne 7. 10. 2023, č. j. 3 As 245/2022-38, body 14 až 18).
43. Povinný subjekt v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že po obdržení upřesnění žalobcovy žádosti ze dne 5. 3. 2024 zahájil šetření na příslušném kontaktním pracovišti v Litvínově a že v rámci tohoto šetření zjistil, že v souvislosti s výkonem práce M. K., kterou měl vykonávat dne 18. 1. 2023, nebyl pořízen žalobcem požadovaný či obsahově podobný záznam a takový záznam není vytvářen ani v případě jiných zaměstnanců. Žalovaný pak na str. 4 napadeného rozhodnutí toliko konstatoval, že povinný subjekt zcela prokazatelně žádný takový a obdobný záznam nevytvořil.
44. Z obsahu žalovaným předloženého správního spisu však nelze zjistit, jaké konkrétní kroky byly povinným subjektem či přímo žalovaným za účelem zjišťování, zda povinný subjekt žalobcem požadovanými informacemi disponuje, skutečně učiněny. O provedeném šetření na kontaktním pracovišti povinného subjektu v Litvínově ani o jeho výsledku není totiž ve spise vůbec žádný záznam. To ovšem znamená, že soud nemá možnost jakkoliv ověřit, zda se v případě žalobcem požadovaných údajů o činnosti M. K. dne 18. 1. 2023 na tomto kontaktním pracovišti skutečně jedná v celém rozsahu o informace neexistující, a tedy zda byl dán relevantní důvod pro úplné odmítnutí žádosti žalobce ze dne 28. 2. 2024, proti čemuž žalobce v podané žalobě také brojí. Prvostupňové i napadené rozhodnutí jsou tak v tomto ohledu nepřezkoumatelná.
45. Soud se nezabýval tou částí žalobcových námitek, v níž zpochybňoval správnost závěru povinného subjektu potvrzeného žalovaným, že povinný subjekt nemá zákonnou povinnost žalobcem požadovanými informacemi disponovat, a proto byl dán důvod pro úplné odmítnutí jeho žádosti ze dne 28. 2. 2023. Jak již bylo uvedeno, nejprve musí být ověřitelným způsobem zjištěno, že povinný subjekt požadovanou informaci vůbec nemá. Teprve poté je možno přistoupit k řešení otázky, zda mu zákon ukládá povinnost ji disponovat. Jelikož ve

spise obsažené podklady, na nichž byla rozhodnutí povinného subjektu i žalovaného založena, neumožňují přezkoumat jejich závěr o neexistenci žalobcem požadovaných informací, bylo by posouzení této části námitek předčasné.

46. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že žalobu shledal důvodnou, a proto napadené rozhodnutí výrokem I. tohoto rozsudku podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost a podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro vadu řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek odůvodnění. Jelikož totožnými nedostatky je stíženo i prvostupňové rozhodnutí, soud zrušil i je (§ 78 odst. 3 s. ř. s.). Opatření podkladů umožňujících náležité ověření skutečnosti, že požadovaná informace skutečně neexistuje, náleží totiž především povinnému subjektu, neboť žádost se týká osoby, která je jeho zaměstnancem, a nikoliv zaměstnancem žalovaného. Žalovaný by tudíž musel toto ověřování realizovat stejně prostřednictvím povinného subjektu a soudem vytčenou vadu by tak bylo možno přímo v odvolacím řízení zhojit jen s obtížemi. Jelikož nebyly splněny podmínky pro vydání informačního příkazu podle § 16 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť stěžejním předpokladem pro jeho vydání je neexistence vady řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2020, č. j. 5 As 170/2019-30, publ. pod č. 4020/2020 Sb. NSS), vrátil soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
47. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, soud proto uložil žalovanému výrokem II. tohoto rozsudku povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě v celkové výši 3 000 Kč odpovídající zaplacenému soudnímu poplatku. Jiné náklady řízení, jež by soud mohl žalobci přiznat, žalobce před vyhlášením rozhodnutí ve věci nevyčísлил, a ani z obsahu soudního spisu žádné takové žalobcovy náklady nevyplývají. Soud v této souvislosti připomíná, že nemůže žalobci přiznat náhradu nákladů řízení stanovenou paušální částkou podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů ani paušální náhradu nezastoupeného účastníka řízení podle vyhlášky č. 254/2015 Sb., o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech podle § 151 odst. 3 občanského soudního řádu a podle § 89a exekučního řádu, neboť musí vycházet z nákladů, jejichž vynaložení žalobce soudu prokáže (§ 57 odst. 1 s. ř. s.). Použití § 151 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, je totiž v řízení podle s. ř. s. vyloučeno a stejně tak nejsou na toto řízení přenositelné důvody nálezu pléna Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13 (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 As 135/2015-79, publ. pod č. 3344/2016 Sb. NSS).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 21. července 2025

Mgr. Václav Trajer v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.